

De stilte,

Stilte kan verstikkend zijn als er spanning hangt. Stilte kan spannend zijn als er gewacht wordt op iets. Maar de stilte die ik bedoel is gewijd.

Gewijde stilte zoals dat ook in de kerk is als de priester de wijn en het brood bereid voor de communiegang van de kerkbezoekers, de viering van het laatste avondmaal.

Er zijn momenten in ons werk waarin ik deze gewijde stilte ervaar. Momenten waarop het aanrecht het altaar is. Of de behandeltafel het altaar is. Momenten waarop alles klopt; de omgeving is van ondergeschikt belang geworden, er zijn meer dan 1 persoon betrokken bij de te voltrekken handeling; wat voor handeling dat ook mag zijn; iemand op het toilet helpen, iemands gezicht wassen, iemands haren kammen, iemand een injectie geven, iemand zijn schoenen aan doen iemand een inwrijving geven. De sfeer van de betrokkene onderling is vol vertrouwen, in afwachting en de woorden die er iets toe doen zijn uitgesproken, meer woorden voegen niets meer toe; alles is gezegd. Voor elk van hen is het in orde; het is stil.

Wat een bijzonder gegeven; een mens verzorgt het lichaam, de tempel van de ander die dat al dan niet tijdelijk zelf niet meer kan. Een groots moment van vertrouwen en intimiteit. Maar ook afhankelijkheid en macht, overlevering en deskundigheid. Inademen en uitademen. Systole en diastole. Alles in een.

Dit brengt me terug naar Evelien, een jonge twintiger met zachte dienstbare zorgende handen, een zachte stem en vragende ogen. Haar gebaren altijd zorgvuldig en zonder haast. Evelien, een jonge vrouw met het syndroom van Down wilde mij assisteren toen ik vertelde dat ik haar vriendin Jetty die oververmoeid was een totaalinwrijving ging geven. Jetty stemde toe en lag al klaar in de stille warme ruimte op de behandeltafel.

Ik wees Evelien de plek waar ze kon staan. Ze nam het geopende flesje olie in haar rechterhand en ondersteunde het met haar linker. Ik begon met de rug van Jetty en Evelien gaf me het flesje aan, naarmate de inwrijving vorderde schonk ze steeds trefzeker de juiste hoeveelheid olie in het kuiltje van mijn hand. Ze bewoog mee als ik naar de andere kant van de behandeltafel ging. Ze stond steeds precies goed. Genoeg afstand en nabijheid om niet in de weg te staan en er toch bij te kunnen. Het was stil, alleen de geluiden van onze eigen bewegingen waren er. Deze bewegingen waren in harmonie. Er was geen enkele dissonant. Toen het klaar was en we Jetty ingepakt voor de rust achterlieten liepen we samen naar de keuken. Evelien draaide het dopje op het flesje en veegde er met keukenrol de druppels af, deed het in het doosje en zette het op de kast. We wasten onze handen. Van het begin tot het einde, alles wat 20 minuten duurde, was als het werk aan een altaar waarin we in harmonieuze samenwerking dienstbaar waren aan Jetty en haar vermoeide lijf.

Deze stilte, het was gewijde stilte.

Marion